

sem rekel, tam sede tako stari gospodje, brez bergelj si ne morejo nikamor pomagati. Pa ni govora, da bi šli v pokoj, kaj še! Nasprotno, na javne stroške jih bodo restavrirali, preslikali in konservirali, pa bodo še držali kakih trideset let. Tako se ravna s starimi gospodi!“

Genljivo je bilo videti, kako je svetel žarek upanja preletel lice gospodu F.

„Toda moj želodec,“ je rahlo ugovarjal, „moj želodec res ni več za narodna slavlja!“

„Gospod F., brez strahu!“ sem rekel. „Tisti svoj želodec pošljite ali nesite v slatinsko zdravilišče, pa bo! Tam vam ga skrtučijo in prepleskajo, da bo kakor nov, in čili in zdravi boste lahko zopet delovali za stvar, kakor v svojih najboljših letih.“

Lagal sem se. Vedel sem, mož s tem želodcem je brez rešitve izgubljen za stvar. Vendar sem bil od srca vesel, da sem ga otel vsaj prvemu, najhujšemu navalu obupa, čeprav z lažjo.

Nadaljnji pogovor nama je prekinil rejni izprevoduik, ki je porinil v najin oddelek še dva moža, orožnika z nataknenim bodalom in uklenjenega ujetnika. Rekel je, da takih dveh mož, ki potujeta takorekoč v uradnih poslih, ne more puščati v menažerije. Tako smo se štirje izbrani možje vozili skupno oni konec do Ljubljane...

Na Angleškem ima vsak vlak svoj poseben voz za pijance. Slična uredba bi bila tudi na dolenski železnici nujno potrebna. Toda posebnega voza ne bo treba za pijance, ampak seveda za trezne, ker je teh manj. In niti celega voza jim ne bo treba, majhen oddelek s štirimi sedeži bo zadoščal. To skromno obzirnost pa vsekako zaslužijo oni, kateri se iz kakršnihkoli posebnih vzrokov vozijo po dolenski železnici!

Janko Glaser:

Razpoloženje.

Polagoma potuje mi po krvi kaplja
vinograda očetovega in potaplja
plamene v me, da vse mi toplo je nocoj,
da sama se nebesa bratijo z menoj!

Tako lepó je meriti široko cesto,
pa se spominjati na ljubico nezvesto:
Kje si devojka? Ali res te ni nikjer? —
In od ljubezni se smejal bi ves večer ...